

птицитѣ и звѣроветѣ пиятъ вода за здравие и дълговѣч-
ние; тия дяволски сълзи, прѣчистени отъ Божията бла-
дате, прохлаждаватъ и подмладяватъ всичко, което живѣе
и пие. Въ пещеритѣ хайдутитѣ, дяволитѣ и лисицитѣ се
распорѣждатъ като у дома си. Тѣ сжщо трѣгватъ на плѣчка.

Стариятъ Стефанъ седи на прѣстника прѣдъ кѣща-
та си и самъ самичакъ се бори съ своитѣ мисли; тѣзи
мисли сж стари, вѣковни както Балкана; едни сж покри-
ти съ слава, други се бѣлникатъ въ кръвъ. Той се по-
засмѣ, понаежи се, душата му се радваше, а сърдцето му
се свиваше. Мисленно той се расприказва, а езикътъ си
държеше задъ зхбитѣ и не продумваше съ гласъ. Около
него на дължъ и на ширъ тишина. Той би си така въ
размисляние и заспалъ, ако не бѣше се зачулъ далѣченъ
конски тропотъ.

Това не е единъ и не сж двама, а цѣла тѣлпа, та-
боръ; и какъ равно стѣпватъ! Това не сж хайдушки ко-
не, не сж кираджийски и не сж илтизамджийски, това не
е керванъ на вѣкой си бей. Това на вѣрно сж султански
конѣ, защото тѣ дързостно и живо крачатъ по султанска-
та земля. Въздъхналъ си Стефанъ. Живѣянieto акс и да
е българско, но земята не е българска, не е наша, ма-
каръ и да е наша. Стареца наострилъ ухото си и слу-
шалъ. О! това е казашката конница, българитѣ—казаци!
Зная азъ тоя тропотъ: подобенъ на него се е слушало
само отъ спахитѣ на Хюсеинъ Ага-Паша. Отдавнашно,
но хубаво врѣме! Ага-Паша при истрѣбленieto на ени-
чаритѣ, царскитѣ бунтовници, дѣйствуваше заедно съ
Сърбскитѣ Милошъ, и провеждаха тѣ на Султанъ Махму-
да писмо подиръ писмо. Кое то ти си започналъ съ своя-
та сила, това ний ще да довършимъ, като се подчиняваме
на тебе. Азъ самичъкъ носяхъ писмата отъ Милоша до
Ага-Паша, и всѣкога той ме гощаваше съ ѣденie и пие-
ние и ми даваше бакшишъ. Хубаво врѣме! А сега каза-
цитѣ, царската българска конница, преслѣдва хайдутитѣ,
порядѣчнитѣ люде, не царскитѣ бунтовници, а юнацитѣ,
които отъ добра воля работятъ за себе си и за своитѣ
си, събиратъ за старостъ подъ царската защита, плащатъ